

Prim-redactor, proprietar:
IUSTIN ARDELEAN.
Redactor responsabil:
IOAN IOSIF SCEOPUL.

Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte în
Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.
PREȚUL:
Pe $\frac{1}{4}$ de an 3 coróne
Pe $\frac{1}{2}$ de an 6 >
Pe un an 12 >
Pentru România și
străinătate, un an 20 fr.

La bal.

— Improvizație. —

La balui de asară
Eraū ficióri frumoși,
Și coconițe mândre
Cu ochi vii, drăgostoși.

S'aū înșirat la horă
Ca salbele pe fir,
Și s'aprindeau flăcări
De-a fetelor priviri.

Ce lume drăgălașe,
Ce chiū, ce veselii...
(Și ce nădejdi frumoase
L'un șir de cununii).

Și căți eraū de față...
Priviaū cu ochi duióși
Duoasa'n cruciare
A ochilor frumoși.

Eraū de față «doctóri»,
«Fiscalesi», «candidați»
Voinici, — și ce mai mult e
Cu toții — ne'nșurați.

Vězutu-i-am p'aceștia
Pe unul însă nu...
— *Acuși vom ști, o Hymen!*
D'aī fost acol, și — tu!

V. E. M.

d-voastră e frig mare, și că d-tale nu-ți priește frigul. Să nu te plângi asupra naturei ocârmuite de bunul Dumnezeu, fără mai bine ar fi să dai mulțumită Atotputernicului, că nu te-a făcut eschimot în nordul Gröndlandei.

Verus. Tacî Tândală nu te tace de rîs! Zeu... păcat că nu ți-a dăruit natura patru picioare!...

Ghiță. Grătulăm de aniversarea zilei natale! Dee Dumnezeu să trăiești cât piscul muntelui Hymalaia!...

M. În curînd ne vom ocupa mai cu grosul de treboarele Sibiiului. Decî: puțină răbdare. — Salutare!

Alexandru (Sêrbia). Ne cerî părerea noastră, că oare de ce n'are *Drăguța Mașinerie* a matala »moștenitor«? ... Verosimil a umblat pe la Lugoj ca și madam Cumbria alui Catglincea din Mutnicul-mare și popa Ioan *Țucu* i-a fi făcut vr'o slujbă. Roagă decî pe badea Coriolan Bredicean să ducă pe popa *Țucu* la ghilotina națională din Ciclova. — Dar ce e cu abonamentul? Ești în restanță și din anul trecut cu 3 coroane. — Salutări archipăsărești!...

Arad. Nicî vorbă! Noi respectăm foarte mult pe d-nul colegă Dr. Ioan Suci, ma nutrim o oareșî-care iubire chiar față de dînsul, dar la atacul de care ne-a învrednicit în »Gura Satului« nu am putut remănea

muți. Nicî o plăcere nu este pentru noi a ne »hârță-lui« cu un prieten al nostru în public, dar dacă ne vedem atacați fără nicî un motiv, suntem ca Schlesinger din poveste: *nu ne lăsdm.* — Salutare!

Ovidius. Păcat că te folosești de acest sublim pseudonim. Cetirea »odelor« d-tale este un »liber tris-tium« în viața noastră. Nu se publică!

S. A. (G). Păi d-nule! Că d-ta acuși întreci în ale poeticeî pe popa Basaraba din Romos, în ale astronomiei pe popa Bontilă, în ale spiritismului pe popa Voniga, în ale politiceî pe ciobanul Cârțanu.

Brașov. Scuză întârzierea numerilor ceruți. O să-î primești zilele aceste. Trebuie să-î aleg. — Cealaltă încă va urma. — Salutare lui C. B.

G. Trailă. (B. L.) Regret mult că n'am avut prilej să convenim când ai trecut prin Orade. Mî-ar fi plăcut să petrecem câte-va clipe, provestind despre »hâzi nyuz jâtik«. Salutare.

Beiuș. Greșești! Combinații zădarnice. Autorul celor publicate în numărul trecut nu e identic cu *Tin-Cuța*. Numele lui adevărat însă nu-l putem comunica.

Sandu Blegea. »Ce te superî Sandule«? »Înainte quessturei,« »Dela Petru Maior« sunt prea naive și nu se publică; celealalte se publică.

„ARBORELE VERDE.“

Îmî îau voia a aduce la cunoștința On. public român din loc și jur că începînd cu 15 nov. n. cafeneaua la »Arborele verde« a trecut în proprietatea mea. O pracsă conștiincioasă de 15 ani prin cele dintîi cafenele din loc și capitală, mă îndreptățește a susține că on. public român va găsi în cafeneaua mea așa serviciu prompt ca în nicî o altă cafenea din loc. La dispoziția publicului stau toate foile din loc și 5 foi românești Sperînd că on. public va onora »vechiul cuib al Românilor« cu prezența sa și d'acum înainte semnez cu deos. stimă

IOSIF S. ROTH.

În atențiunea on. public român se
recomandă:

OTELUL „CENTRAL“

din Orăștie.

Cel mai bun și curat otel în Orăștie (Szászváros), cu odăi elegante.

Arendator : d-nul IOAN MELITSKA, om conștiincios și de cinste, a căruî țintă nu este alta, decât ca pasagerii să fie *pe deplin mulțumiți* cu servițul, curățenia odăilor și prețul lor.

➡ În otel restaurant și cafenea elegantă. ➡

Mîncări gustuoase, vinuri escelente, bere pururea proaspetă, prețuri moderate și serviț prompt.

În cantinul lui Eremias.

(Monolog)

(Scena: o masă, pe ea un pahar știrbit, 5 sticle goale și alte 5 pline. Domnul profesor George șede cu coatele pe masă).

Aaaa!

In vero vinitas! In vi-vi-vino veritas! Mi se încurcă limba. Semn bun. De regulă la oratorii mari și la femeile vorbărețe li se împiedecă mai de grabă limba. Limba oratorului se îngroașă de vin, iar a femeii limbute de cafea. Căci zis'a Domnul: «Toate câte voi deslega pe pământ, deslegate vor fi și în cer». Iar lelița crișmăriță ne spune că toate câte se leagă acasă, în crișmă se desleagă. Și are drept. (Toarnă și închină) Prosit!

Adecă cum *prosit*, ce *prosit*, ce mai garniseală de vorbă e și asta? Prosit! prosit! Asta trebuie că-i nemțește, că doară nemții zic: *Prosit Neujahr!* Știe hantătarul cum de s'o încuibat vorba asta printre români! Eu știu că mai de mult se zicea: «Noroc», și-apoi asta-i vorbă tistaș românească. Și le place și la alte neamuri! Spre pildă chiar și neamțul zice: «Hat der *Zeno Rock?*»

Verfluchter Schligowitz! Așa-i că mi's etimologismăș bun? Întrec pe Falb Rudolf! Măcar că și Falb se pricepe la limbă. L'am văzut odată în Viena. A mâncat singur, singurel o limbă de boiu decorată cu alte limbă mai mărunțele de vițel și de purcel.

Hei, că al dracului meșter mai e și Falb ăsta! Citește de pe stele și lună ca din carte și spune schimbarea vremii ca din kerindar. Amu bunica mea încă se pricepe la lefterii de aceste, dar Falb o întrece sigur.

Și mare lucru-i și astronomia asta! Te puî în fereastă, caști ochii printr'un cârtaboș și după un cias de vreme te pomenești că ai văzut pe cer o găinușă sau un urs. Ba doi urși! Unul mare și altul mic! Ho! ho! D'apoi ghemoaia! Menagerie întreagă, nene! Apoi stele cu frou-frou, pardon, cu coadă! Și calea laptelui! Aia-i cale odată. P'acolo ar trebui să mă duc odată cu bicicleta. P'acolo știu că nu's cuie din potcoavele băcăilor să-mi găuriască guma!

Dar să nu credeți că bunica mea nu s'ar pricepe la astronomie. Toate aceste le cunoște și dënza.

E drept că ea are alte noțiuni despre corpurile cerești, dar aceea n'are d'a face. Chestia de căpetenie e că le cunoaște și că de-î va ajuta Dumnezeu să ajungă printre ele, nu s'ar rătăci ci și-ar afla iute calea pe orizont la vale. Și ea are acolo cunoscuți. Mai cu seamă la lună se pricepe de minune! Ice-că, aceea ce se vede de pe pământ în preacinstita fizonomie a lunii reprezintă un om, care-și uscă obielele la soare. Noa, poftim astronomie!

Ei, dar să mai înghit o leacă (își toarnă), că de nu, mi se uscă gătletul, iar seceta aduce perire pe pământ. (Bea una bună.) Măi, că bunu-i vinul aista! ăsta i vin odată, tocmai dela rădăcina vițel. De acesta

aū beut și lorziî Angliei, când or hotărît răsboi în contra Burilor. Ciudat lucru: în Anglia le zic lorzi la boierii cei mari, iar pe la noi se chiamă «Lord» cănele domnului sublocotenent Trotoir. Aceasta e provincialism, cum s'ar zice: Așa bunăoara în Ardeal zic *parisol*, iar în Ungaria parapleu. Diferința zace în coadă: *sol* și *pleu*. *Sol*, ca cuvânt de sine stătător e cuvânt nemțesc și înseamnă *musai*, iar *pleu* e cuvânt țigănesc și înseamnă tinichea. *Fara* e grecește și înseamnă para și pe românește, spre pildă: parastas, parip, Paraschiva, paralitric, parforce, pardesiu, parcurmătură, par pedes apostolorum etc.

Provincialisme de aceste avem noi multe.

Eū's mare dușman al acestora și uresc toate schimonositurile cari se fac pe conta limbii noastre. Mai dăunăzi am avut un affaire interesant din pricina asta. Întreb de unul dintre școlarii mei:

— Măi, Nițică, ce-ai mâncat tu azi dimineată?

— Tyită! — imi răspunde acesta.

— Nu tuită, măi, ci *pită*; nu tyită, dobitocule! Nu se zice tyită ci pită. Ce tot bajocuriți limba cu ty-ul vostru unguresc?

Eri l'am pus pe Niță la probă și l'am întrebat din nou să ved de n'a uitat învățătura ce i-am dat-o.

— Ce-ai mâncat azi dimineată, Nițică?

— *Piflu!* — fu răspunsul.

Bună învățătura i-am dat, ard'o focul s'o ardă. De-l aude tatăl seū că la chiflu îi zice piflu, vai de el. Véd și eū că de astădată am sfeclit-o, dar o să mă îndrept. Am să-i spun că chiflu e esceptiune.

Doamne, doamne, e colosal de grea cariera de profesor! Deja numirea însași ne arată greutatea acestei meserii. Cuvântul profesor e cuvânt latinesc, ce se compune din particulele *pro* și *fessor*. *Pro* înseamnă atâta cât *pentru*, iară *fessor*, *fessoris* e substantiv și înseamnă gâb, gyebos, nyumurug, va să zică profesor înseamnă gârbovit pentru alții, id est: pentru luminarea poporului.

(Mai bea una) Domnule Ghiță, țal că plec. (Plătește și pleacă cântând încetișor: *o, le soleil, o, le soleil!*)

George.

Copil nemodern.

— Tată, azi dimineată am citit într'o foaică că o nouă bancă și-a închis ușile. Ce va să zică asta? — întreabă George cel de 8 ani.

— Asta va să zică, că i-a fugit casierul cu banii și că prin urmare a dat faliment.

— Bine, dar dacă ușile sînt închise, și casierul s'ar întoarce să le redea banii, n'ar putea intra în bancă, așa-i tată?

— Dragul meu, nu țineam de cu puțință că un copil de vrista ta așa puțin să cunoască casierii.

Tipuri de bal.

I.

Dr. Eufemie Țințiar, viitor ziarist.

II.

vărul seǔ Dr. Gavrilă Urs, fost ziarist.

Totd'auna glant.

La poștă.

Servitorul: — Mă rog marce postale dentru 2 coroane.

Oficiantul: — De cari marce? De 5, 10, 20 sau 50 de bani?

Servitorul: — Dă-mi de cele de 50 de bani, căci lucruri mai ieftine nu cumpără stăpânul meu.

Cântec vechiǔ.

— Da, da, st. domnișoară, numai o partie bogată m'ar putea scăpa.

— De ce nu te căsătorești atunci?

— O sînt deja!

Istoria unei boli.

Asta-ı istoria adevărată a bolii micului Ghiță:

6 cîsurî și 30 minute. — Ghiță se trezește.

6. 35. — Se plînge de dureri de cap.

7. — Se simte foarte reǔ, dar totuși e în stare să consume un dejun sdravên.

7. 30. — Se simte tot mai reǔ.

8. — Arată semne de friguri.

8. 15. — Complicații de dureri de măsele și de gât.

8. 45. — Se teme că va muri.

9. (vremea d'a merge la școală) — Friguri mari, dureri pretutindenî și resuflare grea.

9. 30. — Ghiță e în grădină și-și petrece vesel cu băieții din vecini.

Ironie amară.

— Vezi, domnule, eu până acuma am scris 7 piese teatrale și dintre aceste numai una n'a succes.

— Se va fi reprezentat unde-va, nu?

Lecuit.

Cosmescu luasă de nevastă fata rentierului bogat Mișu. Trăi cu ea câte-va luni destul de fericit, dar' cu vremea se iscară între ei mici ne înțelegeri și în curînd certele familiare erau la ordinea zilei.

Într'o zi iarăși avusă loc o astfel de scenă. Cosmescu, simțindu-se de astă dată pe deplin nevinovat, grăbi la socrul său. Asta o făcea deja a patra oară în săptămîna aceea.

— Ce ai, dragă ginere? — îl întrebă acesta vîzîndu-l din nou atît de agitat.

— O, lasă-mă cel puțin d-ta în pace! — îi răspunsă Cosmescu trîntindu-se într'un scaun.

— Bine, dar — —

— Nu măi e de trăit cu fîca d-tale! Nu trece zi în care să nu-mî facă vr'o scenă.

— Ah! iar ați avut o mică ceartă familiară? — observă socrul liniștit. — Nu trebuie să iai lucrul îndată așa tragic. Vă veți împăca mîne.

— Da, ca poimîne să ne certăm din nou.

— Dar în urma urmelor eu port oare vina că nu vă puteți înțelege?

— Firește!

— Mî-ar plăcea să aud din ce motiv.

— D-ta ai crescut-o, d-ta i-ai dat creșterea asta rea, d-ta — — — Cosmescu nu putu continua de mînie.

Dar acum se mîniă la rîndul său și socrul. Era deja cât p'aci să-i arete ginerelui său ușa, cînd îi trecu ceva prin mînte.

— Văd că întru cât-va ai drept! — îi zise liniștit. — Poate fîca mea e de vină că nu puteți trăi bine la olaltă, și-apoi firește și eu că nu i-am dat o creștere măi bună. Dar vreau să-mî îndrept greșala. Mergî acasă

Un inserent sincer.

Din lipsă de cunoștință de dame, un medic de femeî, 30 ani, caută pe calea asta cunoștința unei dame cu avere. Ofertele sub «Fericit» Exped. ziarului acestuîa.

Gîndul întîi.

— O, pe bărbatul meu nu-l poți cunoaște! Fiecare zi e altul.

— Ce frumos poate fi, dragă prietină, să ai fiecare zi alt bărbat.

A mers.

Mare adunare populară.

Un cetățan: Merg cîsornicul d-tale cetățene?

Celalalt cetățan: Așa cred! (Pipăindu-și buzunarul și găsindu-l gol) ... în adevăr, a și mers deja.

și spune-î la soția ta, că sînt mînios că se poartă așa de reu! Măi spune-i și aceea că dacă nu se îndreaptă -- o desmoștenesc! Ai înțeles? O *des-moș-te-nesc!* — încheiă d-l Mișu întonînd fiecare silabă.

Cosmescu d'atunci nu s'a măi plîns că soția îi face scene și Mișu avu pace de el.

De altminteri...

Medicul (după vizitarea bolnavului): Suferi dară de neuralgie, emphysă de plămîni, catar de gât, oedem de — — —

Bolnavul (deprimat): Grozav! grozav!

Medicul: De altminteri însă ești un om d'o sănătate rară.

Închipuit.

Chilimpir avea obiceiul să-și exprime părerea despre toate lucrurile și cînd nu avea cui să-î vorbiască, își vorbea sie-și. Un cunoscut îl găsi odată într'un astfel de moment.

— Bine, dar nu ți s'a întîmplat să plictisești prin borborosirea ta vecinică vr'un străin, care din întîmplare te cercetează?

— Cum nu!

— De ce vorbești dară?

— Din două motive.

— Și-anume?

— Unul e că-mî place să vorbesc unui bărbat cuminte, și-al doilea, că-mî place să ascult vorbele unui bărbat cuminte.

De după culise.

— Nu, domnule conte, briliantele d-tale familiare sînt în adevăr admirabile! Dar crezi că o să-mi amăgiască ochii?

— Din contra, mi-e teamă că ochii d-tale o să-mi amăgiască și celealalte briliante.

Glumeț.

Pe vremea grevei mari a oficianților de tren din anul trecut, era nevoie de conducători buni de trenuri. Spre a nu întrerupe circulația, administrația era silită să aplice oameni încă neesperți.

Așa într-o zi sosi în gara centrală din Pesta un

tren condus de un tîner călăuz. Călăuzul voi să opriască trenul la locul obicînit dar trecu o cale bună peste acest loc. Lăsă trenul să înapoieze și înapoiă iarăși trenul cu o cale bună peste locul de stat.

— Oprește-te numai unde ești! — îi strigă zîmbind șeful gării vezînd zădarnicele lui încercări. — O să dăm noi stația înaintea trenului d-tale!

A FURISANIILE JUPÂNULUI SCHMERZENHERZ.

— Se nu mușca pi thine ursu, numa se imbrațișă el la thine!

— Se laude hoheru ținuta tho!

— Se suporta thu cel măi mare catastrof cu singe rece!

— Se fi thu decorat cu on cruce — *la cap!*

— Se crape doșmanii tho di bucuria nefericirii tho!

— Se inota thu în belșugu — apeî din Niagarra!

— Se fi thu depotat naționalist in parlamento magiâr!

Conștiință ușurată.

Era un om mic, puternic și roșu la față. După ce sfârșise părintele predica despre temperanță, omul nostru se apropiă de el și-î strînsă mâna.

— Îți mulțumesc, domnule părinte, îți mulțumesc! — îi zise cu voce înecată.

Părintele îl privi mișcat.

— Cea ce ai zis despre calitățile sanitare ale apeî, mă-au ușurat conștiința. — continuă apoi. — De astăzi voi vinde apa cu măi puțină neliniște sufletească.

— Desigur ești proprietarul unei case de temperanță? — știrici părintele.

— Nu, părinte, — îi răspuse omul cu fața roșie — eu's neguțetor de vinuri.

Și se depărtă murmurând printre dinți ceva ce sëmëna a »Joane, încă o găleată de apă în butea din colț».

Aneidotomanul.

— Tip. —

Domnul Șindilă an de an produce câte-va sute de anecdotă. Precum prunul produce prune, așa produce d-l Șindilă anecdotă. Trebuie numai să-l scuturi și cad cu sutele. Dar prunul stă ferm și cine n'are lipsă de prune, nu merge să-l scuture, d-l Șindilă însă nu stă ferm, dacă nu-l scutură alții se scutură el însuși și anecdotă cad apoi verzi, necoapte, galbine sau putrezite pe capetele bieților oameni. Prunele au simbură, anecdotă d-lui Șindilă nu. Prunul iarna ne dă pace, d-l Șindilă însă produce anecdotă iarna, toamna, vara primăvara...

Prunul fiecare an produce prune nouă, d-l Șindilă fiecare an aceleași anecdotă; prunul cu cât îmbătrânește măi mult cu atât măi puține prune produce, d-l Șindilă întors.

Unde locuiește? 'Nicăiuri și pretutindenî. Unde poți da de el? Pretutindenî unde nu-l dorești și nu l cauți.

Măi zilele trecute, pe la 5 dimineața, mă duceam către gară să petrec un prieten; preste tot orașul domnia tăcere și liniște; nu se zăria nicî un om, nu-măi ici coala vedeai câte o lăptăreasă ducând apa în case, când, întrând într'o ulicioară, de cine daî? De d-l Șindilă.

— Ah! bună dimineață! Unde mergi?

— La gară.

— La gară? O, atunci trebuie să-ți istorisesc o anecdotă bună. Odată mergea cine-va la gară etc...

Îmi povesti apoi o anecdotă, ce-o auzisesem deja dela moșul meu, căruia i-am fost promis s'o uit, fiind-că și el o moștenise dela moșul meu.

Voiam să mă scap de el și-mi grăbiî pașii.

— Așa de grabă ți-e?

— Precum vezi!

— Precum vëd! Trebuie să-ți istorisesc atunci o anecdotă. Cineva avea odată grabă mare etc... și-mi istorisi o anecdotă care de bătrîna ce era n'ar fi putut sta pe picioare.

În urmă sosiî la gară și dând de prietenul meu scăpaî de d-l Șindilă.

Nu peste mult mă plimbam în parc. Era iarnă și ninge tare, încât eram sigur că n'o să daî de nime. D'odată îmi resare în cale o figură: era aneidotomanul meu Șindilă.

— Acum la plimbare?

— Da, îmi place vremea rea.

— Vremea rea? Trebuie să-ți istorisesc atunci o anecdotă... și-mi istorisi apoi una ce-a fost istorisit-o Noe în barcă nevastă sale, care îl întrerupsesă plictisită observându-î c'o citise de mult.

Vezându-mă că o iaî înspre oraș, Șindilă voi să se folosiască de prilejul ăsta istorisindu-mi pe cale câte-va anecdotă lungi, dar o idee fericită mă scăpă.

— Scuză, dragă Șindilă, dar n'am vreme, primăvara ce vine am să plec...

Alaltăeri, târziu noaptea, mă întorceam acasă, venind trist dintr'o societate veselă. Nu era nime pe stradă, numai doi «boacteri» își poftiau reciproc «somn ușor.» Și eu mergeam în tăcere și nu gândiam decât: «Sînt curios cu ce-mi voi împlena mâne foaia!» — când d-l Șindilă îmi apăru în cale.

— De unde așa târziu?

— Dintr'o mică petrecere.

— Petrecere? Trebuie să-ți istorisesc atunci o anecdotă!... și-mi povesti o anecdotă, ce-o povestise în Pompei un roman oaspeților sei, tocmai când erumperea vesuvului lee îmmormentă orașul.

Șindilă mă petrecu până acasă. Sun.

— N'ai cheie? — mă întreabă Șindilă. — Trebuie să-ți istorisesc atunci o anecdotă.

Portașul meu care era bătrîn ca anecdota lui Șindilă și durmia greu ca și când ar fi ascultat-o deja, în urmă îmi deschise poarta de întrai. De pe trepți îl auzii încă pe Șindilă:

— D-ta ești portașul? Atunci trebuie să-ți istorisesc o anecdotă — — —

Cadouri compensate.

— De altminteri, între noi rămână, voi am să-ți spun că mâne mî-e ziua natală.

— Și a mea stimată domnișoară! Ce bine se compensează!

Resgândit.

Într'o biserică dela sate se făcuse întia oară vestirea a doi parohieni. La câte-va zile, mirele veni la părintele care făcuse vestirea.

— Domnule părinte, ași voi să vorbesc despre vestirea logodnei mele. Nu s'ar putea schimba vestirea?

— De ce nu, dacă o dorești? — îi răspunse părintele uimit. — Încă nu ești căsătorit și prin urmare liber.

— Ah! — observă mirele resuflând ușurat. — Asta dori am s'o știu. Vezi, m'am gândit bine și-mi pare că-mi place mai mult de sora ei.

— Poți face cum vreai, dar firește, vestirea trebuie să se facă din nou.

— Ah! — făcu mirele; apoi după o mică pauză întrebă sfios: — Și va trebui să plătesc taxele din nou?

— Negreșit!

O pauză lungă.

— Știi, — zise în urmă mirele, — atunci mai bine să lăsăm lucrul cum e.

Jale adîncă.

Veduva (venind dela îmmormentarea soțului ei):
O, a fost un om atât de bun încât nici acum nu mă pot încă mîngăia că l'am perdut!

Pe voie.

— O, domnișoară dragă, d'ai ști cât te iubesc! O, te rog, spune-mi un singur cuvînt și am să mă simt omul cel mai fericit din lume!

— Du-te!

Sinistru.

Tatăl: — Bine, dar cum ai putut cădea la examen din nou?

Fiul: — Mai știu și eu, dragă tată. Profesorii trebuie că știu citi gândurile oamenilor, căci tot lucruri d'acele mă întrebau, cari nu le știam.

Nevoie grea.

— De ce așa supărat, frate?

— O, lasă-mă în pace! Nu știu unde-mi stă capul.

— Fii sincer, dragul meu! Știi că-ți sînt prieten!

— Bine, am lipsă momentană de 100 fl.

— Poate îți espiră un cambiu?

— Nu, ci trebuie să trimit suma asta nevastă mele care acum petrece la baie, căci dacă nu i-o trimit azi — — —

— Ajunge în poziție critică?

— Nu, ci mâne se întoarce!

— Poftește!

Îubitoare!

— Ce te superi, dragă prietină, că barbatul te e așa ursuz? Are avere mare și dacă va muri ești văduvă cu stare bună.

— Dar dacă nu va muri?

Din tainele prăvăliilor.

Calfa: — Domnule șef, domnul d'acolo a ales cîsornicul acesta și vrea să-l cumpere. Cât să-i cer pentru el?

Șeful: — Cere-î 35 fl.

Calfa: — Dar a venit la recomandarea prietenului nostru Pinte, care i-a spus că o să-i socotim un preț avantajos.

Șeful: — Asta-î altă căciulă! Spune-î că de obicei vindem soțul acesta de cîsornice cu 55 fl., dar fiind-că e un prieten d'al d-lui Pinte, lui îl dăm cu 45 fl. Roagă-l însă să nu spună nimănui cu cât l'a cumpărat căci altuia nu-l putem vinde așa lesne.

Mușterul plătește cei 45 fl. și se depărtează vesel crezînd că a făcut un tîrg bun. D-l Pinte a câștigat mult în ochii lui; asemenea și în ochii comerciantului.

Răsbunarea.

Colportorul (deschizînd geamantanul se): — Vin să-ți ofer, stimată doamnă, o mică carte despre —

Doamna (închizîndu-î ușa înaintea nasului): — N'am lipsă de nimic.

Colportorul (tare, încît să-l auză și vecinii): — o mică carte despre bonton, dar d-ta pari a nu simți lipsa ei. Bună ziua.

Înaintea menageriei.

Un privitor: — Spune-mi numai, Clown, maimuțele ce le arătați sînt maimuțe veritabile?

Clownul: — Veritabile? Ce știu eu?! La tot cazul însă mai veritabile decît d-ta!

Întrecut.

— Știi, frate, mai anii trecuți când am fost în Anglia am văzut un restaurant, lung mai bine de 1000 de metri.

— Numai?

— Ce, nu-î d'ajuns?

— Eă, când am fost în America, am văzut un restaurant atît de lung, încît dacă băiatul de serviciu mergea să-ți aducă un păhar de apă, pe cînd revinea era deja șeful chelnărilor!

S'a scăpat.

Mușterul (cătore vînzătorul de anticități): — Sîntem dară învoiți în privința prețului. Cînd să trimit după armele aceste din veacul al 14-lea?

Vînzătorul: — Peste vr'o 3-4 zile, căci încă nu's gata.

Situație periculoasă.

Mama: — Eî și cum s'a sfârșit escurzia în luntre cu dottorul?

Fata: — A fost o escurzie furtunoasă.

Mama: — Lacul a fost doară liniștit!

Fata: — Da, dar dottorul nu!

Lucru firese.

Doamna: — Nu-mi plac ghetetele aceste. Tălpile sînt prea groase.

Ciobotarul: — Numaî asta aî de obiecționat?

Doamna: — Da.

Ciobotarul: — Atunci le poți primi liniștită. Te asigur că greșala asta se va micșora din zi în zi.

Logogrif orădan.

»*Stud. în, o, Fărăfund, și, întălnesc, Setos, se, Stud. sala, academiei, a.*«

Din silabele de sus e a se forma o propoziție. E cu putință și totuși cu neputință.

Motiv d'ajuns.

Stăpânul casei: — Domnule avocat, de azi începînd treburile să-ți urc chiria.

Advocatul: — Bine, dar și în rîndul trecut mi-ai fost urcat-o.

Stăpânul: — Da, dar d'atunci împrejurările din casă s'au schimbat.

Advocatul: — Întru cât?

Stăpânul: — Atunci domnișoara din etajul d'asupra locuinței d-tale cânta la pian numaî scale, azi însă cântă deja valsuri!

Progres.

— Eî, domnule profesor, și fiul meu e deja în stare să se exprime franțuzește?

— Tocmai d'ajuns ca să nu-l înțelegi.

Amor modern.

La bal.

— Cine-î domnișoara, care șede colo în colț?

— E fata unui proprietar!

— Ah!

— De ce întrebî?

— Sînt cât p'aci să mă amorizez în ea.

— Și ce te te împiedecă s'o faci?

— Nu știu câtă zestre are.

Măria-Sa Grîndeles despre noi.

Zaj zalach lében!

Bon politică face și rumuni noșt. Vine la minî în mintea mio păjanie loj Ștrul, care fost la el tipograf și scos cherți multe.

Scos el așa și on carte co titoloș: «*Arta di a se imbogăți*», și știți la D-voastre ce pățit sirmano? Dat el faliment!

Așa și rumuni noști spun la ei că numai «pasivitate» duce pi ei la țintă, hotiresc pasivitate și dau la ei bancrut!

Kenndoss!

Tradat.

Polițistul dă într'un parc d'un vagabund ce se așezasă p'o bancă se doarmă.

Polițistul: — Cum te chiamă?

Vagabundul (tace.)

Pol.: Te întreb, cum te chiamă!

Vagabundul (tace mai departe.)

Pol.: — Bine, dar ești surdomut că nu-mi răspunzi?

Vagabundul (căzînd din rol): — Mut nu, dar surd.

Iluzii.

Fetița tînără (venind dela întiul bal): — Sînt curioasă căți tineri se vor împușca mîne pentru mine.

Știri teribile.

* «**Merituosul academician**» și venerabilul președinte al fondului de teatru», voevodul neamurilor din Oradea-Mare, dupăcum cetim în «Tribuna Poporului», s'a distras câteva oare în Arad. — Va să zică «merituosul» și «venerabilul» voevod și-a călcat cuvântul: Dacă ne aducem bine aminte, acum câți-va ani, la adunarea fondului de teatru român ținută în Seliște, când era chiar intronarea episcopului Goldiș în Arad, fiind chemat de cătră un domn să meargă împreună la instalație, «venerabilul» și «merituosul» «Tribunei Poporului» s'a exprimat cam așa:

— Eu să merg la instalația unui om ca Goldiș? Eū să mă amestec întrē niște oameni de calapodul lui Mangra et Comp? Până când Goldiș va fi episcopul Aradului nici c'o să-mi mai pun piciorul în Arad, etc!...

Horrendu dictu! Si acum «merituosul» voevod altcum se gândește decât cum s'a gândit la Seliște, unde — nici o mirare că s'a exprimat ca mai sus — fiindcă *era încungiurat de adicții lui Hamșea*.

Sapientia sat.

* **Din poveștile lui Isop.** Popa Bêrsan din Cricău — precum ni se comunică din Orăștia — amenință cu proces pe confrății dela «Activitatea» și-i înfrică de minune. Va să zică a îmbrăcat pielea cea de leū, parcă cei dela «Activitatea» n'ar cunoaște povestea hazlie alui Isop și n'ar ști că cine este ascuns sub pielea leului!?!

Posta Redacției.

Gror. Poesia d-tale intitulată «Sunt beat de dragoste» nu este deamă de publicat. Ni se pare că d-ta când ai scris acest «grandios» product literar ai fost beat mai mult de răchiu decât de dragoste. — Foaia și se trimite regulat. Salutare!

Deva. Apropiindu-se timpul distragerii tropicale, am dori să știm: unde, când și cum? Dacă doriți — precum dorim și noi — ca să fim iarăși împreună, să ne avisați de timpuriu. Sărutare mânilor competente și salutare națională!

Br. Gr. Pr. Da, am auzit deja, că Țarul Rusiei vrea să ne facă concurență, scoțând o foaie umoristică română în tipografia amicului Barcianu din Hațeg. Sperăm însă, că dintre abonenții nostri nu va putea prinde decât poate pe d-nii: Rusu-Șirianu din Arad, Victor Russu din Utvin, Ioan Rusu din Nădlac, Florian Rusan din Alba-Iulia, Victor Szmigelszki din Blaj, Goricăcov din Jdioasa, A. Musca din Comlăuș și Mitru Muscan din Nadab.

R. S. (D.) Nu-mi pot explica ce dor tainic m'a cuprins să te ved!?!... Ultima noastră întâlnire a fost

pe linia O—D. înainte cu 3—4 ani. Salutări multe și dulci!

Nați (București.) Pe la începutul lunii Aprile o să-ți faci surprindere Majestatea noastră archipăsărească, dar «țapi» și «halbe» să fie în abundență. La Nae vom risipi un wagon de «țiri» și 2 wagoane de «fisticuri», iar la Victor facem pomana lui «nuțu-nuțu». Servus humillimus!

Corneliu D. («Metropol»). Tot prin Aprile vei căpeta un mușteriu, care — precum bine știi — i-ți face *dobândă mare*. Dar... ce-ți mai fac «firhongurile»? — Servus!

Brutus. Să nu ne mai trimiți manuscrite, căci frigul a trecut deja și n'avem lipsă de foc.

Kenndoss. (U). Ne întreb: cum s'ar putea să faci «cea mai lungă cale» cu bani puțin? — Cea mai lungă cale este *calea la cele eterne*, iar un revolver nu-ți costă decât 10—12 coroane. — Încearcă frate!!!

F. F. (Viena). Nix deutsch! Scrie-ne românește!

Clibebaiocca, regele selbatecilor (Africa cea mai întunecoasă). Am auzit, că Majestatea Ta, d nule colegă, permiți Alteței Sale, ficei Majestății Tale, ca să umble toată ziua în costumul Evei!?!... Lucru foarte practic! La balul de curte barnem nu o derangiază «șleppul» pe domnișoara «princesă»! — Salutare!

Dintufescu. Între scrisorile vechi păstrate în arhiva noastră zilele trecute am dat d'o declarație poetică adresată unei bucătărese. O publicăm mai la vale ca semn că nu te-am uitat.

Fică de Român! ai milă
De un bun naționalist
Răbdător ca o cămilă
Ce să-i faci? E lucru trist!
Eū mai sint poet de seamă
Neaș, treaz și fără teamă
Și fidel
Ca un cățel
În viața să-ți rămân,
Scumpă fică de Român.
Te-oi iubi și pace bună,
De-mi vei da o sărutare, —
Și la soare și la lună
Mi-oi vesti norocul mare:
Numai ușa mi-o deschide,
Când speli vase, când speli bide.

Titus. Hîm! Filozoful, nu-i vorbă, zice că nici un om pe deplin ocupat d'o muncă n'a fost nefericit! — Hîm! Se vede că acest filozof nici odată n'a pierdut o ziună întreaga, ocupat să-și imprumute dela care-va prieten bun — două coroane. Salutare.

Alax. Primit-ai corespondențele? Și mie m'ar plăcea să mă pot abate odată p'acolo O să mă vedem. — La revedere.

Ciriplic. Notița din chestie n'a urmărit scopul să te atingă neplăcut. Ne și bucurăm că n'ai înțeles-o greșit. Când vei mai avea ceva, gândește-te la noi. — Salutări cordiale.

Ca. Regretăm, nu. Altele cu plăcere. Mai încearcă.

Rp. Am observat și noi greșelile de cari faci amintire în scrisoarea d-tale, dar n'am văzut în ele

motiv destul de ponderos d'a lua în zeflema o societate întreagă. Cu prilejul dat însă vom mai reveni asupra acestor lucruri. Până atunci vom pune cele trimise în arhivă. De altminteri mulțumite pentru vorbele măgulitoare.

Ibis. Da, ai drept. Statistica a dovedit în mod irrecuzabil că femeile în mediū trăiesc mai mult decât

bărbații! Se vede dară că nu într'atâta corseturile strîmte, ghetele mici scurtează viața ci — *plătirea lor.* Salve.

Dori. Faci și d-ta ca soldatul acela bătrîn care spunea că n'a *fugit* dinaintea dușmanului «dar dacă ar fi mers să chieame la un bolnav un medic, și cineva l'ar fi văzut mergînd ar fi zis că bolnavul e pe moarte.»

„VICTORIA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII.

Sediul: Arad, casa proprie, calea Archiducele Iosif nr. 2.

Intemeiată la 1887,

Capital de acții: **600.000 coróne.** Fond de rezervă **300.000 coróne.**

Depuneri **3.000.000 coróne.** Circulația anuală **44.000.000 coróne.**

Primește depuneri spre fructificare, după cari solvește 5% interese fără privire la termenul de abdicere. Darea de venit după interese încă o solvește institutul separat.

După starea cassei, depuneri până la **2000 cor.** se restituesc îndată la prezentarea libelului fără abdicere. Depuneri se pot face și prin poștă și se efectuesc momentan după sosirea comandai

Directiunea institutului.

„ARBORELE VERDE.“

Îmi iaú voia a aduce la cunoștința On. public român din loc și jur că începînd cu 15 nov. n. cafeneaua la «Arborele verde» a trecut în proprietatea mea. O pracsă conștiincioasă de 15 ani prin cele dintii cafenele din loc și capitală, mă îndreptățește a susține că on. public român va găsi în cafeneaua mea așa serviciu prompt ca în nici o altă cafenea din loc. La dispoziția publicului staú toate foile din loc și 5 foi românești Sperând că on. public va onora «*vechiul cuib al Românilor*» cu prezența sa și d'acum înainte semnez cu deos. stimă

IOSIF S. ROTH.

În atențiunea on. public român se recomandă:

OTELUL „CENTRAL“ din Orăștie.

Cel mai bun și curat otel în Orăștie (Szászváros), cu odăi elegante.

Arendator: d-nul IOAN MELITSKA, om conștiincios și de cinste, a cărui țintă nu este alta, decât ca pasagerii să fie *pe deplin mulțumiți* cu servițul, curățenia odăilor și prețul lor.

➡ În otel restaurant și cafenea elegantă. ➡

Mâncări gustuoase, vinuri escelente, bere pururea proaspetă, prețuri moderate și serviț prompt.

Dela concertul din Oradea-Mare.

Doamna X. Ce crezi, d-nule Flușturu, oare ce a împiedecat pe doamna V. să ia parte la concertul de ȧstimp ?

D-nul Flușturu: Deducând din desastrul ce a suferit punga bărbățelului ei astă-primăvară în București, sigur nu va fi avut haină albă

Doamna Y.: Ei bine, dar va fi avut vr'o haină neagră

D-nul Flușturu: Haină neagră? Nică pomană! Dar nică că s'ar potrivă să se prezenteze în haină neagră o cucoană tineră, care abia cu 30 de ani înainte era *numai de 18 ani* . . .

Teorie și praxă.

— N'ar trebui să beai atâta vinars! — zice părintele către badea Ion, găsindu-l la lucru cu o sticlă în mână.

— De, ce să fac, domnule părinte, dacă mî-e frig? Trebuie doară să mă încălzesc.

— Dar vinarsul numai la aparență te încălzește. Mai în urmă țî-e și mai frig.

— Ei, atunci apoi bea din noă o înghițitură.

Drept.

Un străin întră odată într'o catedrală frumoasă încă înainte de începerea slujbei dumnezeieșă. Crăsnicul se luă după el și atingându-l de umăr îi atrasă atenția asupra unui cățel ce-î vinea în urmă.

— Nu-î ertat să aduci în catedrală câni!

— Bine, dar cățelul acela nu e al meu.

— Dar te-a urmat pas de pas.

— Așa ai făcut și d-ta și totuși nu ești al meu.